

Nacek se je namrdnil.

„Kdor ne zelja, ta ne žganjcev!“ so veleli mati, ko so malemu Nacku zadišali žganjci iz kuhinje, da je položil žlico na mizo.

„Le jej, le jej, Nacek! Moraš!“

„Pa ne bom!“

„Pa od mize! Kdor ne zelja, ta ne žganjcev!“

Nacek ni šel. Roko je pritisnil na oči in se držal pol joka, pol jeze hkrati, češ: koj od mize ga podijo, če ne jé, če ne more, če mu ne gre zelje. Kako ga je lani jedenkrat bolel trebuh po njem? In zato od mize?

Odrasla sestričina prinese žganjce z ocvirki, ki so se zdeli Nacku že od nekdaj boljši nego vse kislo zelje na svetu.

„Nacek, jej no! Sedaj so žganjci! Ali ne vidiš?“

Nacek se je namrdnil

„O, kako diše ti žganjci! Pet ocvirkov je pred Nackom.“

„Nacek, jej, jej! Posili se, če ne moreš“, ga draži sestričina.

„I-i-i, saj bi rad, pa — pa — ne maram!“ zdihne namrdnjenec, a drugi v smeh, da so žlice klopotalo po mizi.

Tudi Nacek se je pomagal smejati, da so mu solze jeze in veselja zalile oči, in vendar je videl žganjce z ocvirki pred seboj.

Takoj je je začel marljivo obdelovati spoznavši, da bi je vsled njegove namrde utegnili pojesti tudi brez njega.

Dobravec.

L. K. Parin